

Професійна культура майбутнього вчителя музичного мистецтва поєднує в собі елементи формального (слідування певним нормам, інструкцій, напрацьованим прийомам) і неформального (творчість, індивідуальність, імпровізацію) плану. Найчастіше дані елементи характеризуються взаємозв'язком і органічним переходом один в одного. Професійна культура майбутнього вчителя музичного мистецтва виражається в спрямованості на творення цінностей музичної культури, розвиток особистісної музичної культури, зростання духовної свободи і включає сутнісні характеристики таких феноменів, як загальна культура, педагогічна культура, професійна культура, музична культура, культура особистості і т.д. [1].

Учитель музики як носій високої художньої культури стає творцем музичного мистецтва, яке покликане відігравати значну роль у формуванні духовної культури дітей. Всі музично-виховні програми, все новаторські ідеї реалізуються через творчу діяльність вчителя музики.

Професійна культура майбутнього вчителя музичного мистецтва, формується загальнокультурними, загальнопедагогічними і мистецтвознавчими напрямками і складається з таких компонентів: багатий духовний світ особистості вчителя, здатного вбирати в себе естетичне, пізнавальне і виховне вплив музичного мистецтва; любов і професійний інтерес до явищ музичного мистецтва на основі особистісно-ціннісних переконань; концептуально-цілісне бачення сутності, природи та закономірностей музичного мистецтва; творча захопленість музично-педагогічної професією; активна самоосвітня пізнавально-мистецька діяльність в області музично-педагогічної науки.

Список використаних джерел:

1. Осадчук А. Ю. Професійна культура викладача музичних дисциплін в процесі фахової підготовки студентів. *Збірник магістерських робіт «Студентський альманах»*. №2. 2012. С. 264–272.

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

*Пилипчук В. Р.
Полтава, Україна*

Інтеграція економіки України до міжнародного господарського комплексу, особливо із урахуванням сучасних процесів входження до Світової організації торгівлі, неминуче ставить вітчизняні підприємства в умови жорсткої конкуренції з іноземними виробниками. В таких умовах лише ті підприємства, які ефективно організовують свою інноваційну діяльність, можуть бути успішними. Відповідно до розробленої «Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів» пріоритетними цілями інноваційного розвитку наукового сектору держави є:

- переведення вітчизняної економіки на інноваційний шлях розвитку;
- формування якісно нового науково-технічного потенціалу та

максимального його використання;

– забезпечення ефективної ресурсної та інтелектуальної бази світового рівня, що виражається у підготовці високопродуктивних науковців, формування сучасного технологічного оснащення та інформаційного забезпечення їх праці, раціональній організації науково-дослідних, дослідно-конструкторських розробок, розвитку системи комерціалізації наукових результатів.

Реалізація цих стратегічних напрямів та підвищена увага держави до формування ефективного інноваційного потенціалу економіки відображена в Законах України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні». Так, в статті 3 Закону України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» викладено наступні пріоритетні напрями розвитку науки і техніки на період до 2020 року:

– фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави;

– інформаційні та комунікаційні технології;

– енергетика та енергоефективність;

– раціональне природокористування;

– науки про життя, нові технології профілактики та лікування 6 найпоширеніших захворювань;

– нові речовини і матеріали.

У цьому аспекті статтею 7 Закону України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» визначаються стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні на 2003-2013 роки:

– нові та відновлювані джерела енергії; новітні ресурсозберігаючі технології;

– машинобудування та приладобудування як основа високотехнологічного оновлення всіх галузей виробництва; розвиток високоякісної металургії;

– нанотехнології, мікроелектроніка, інформаційні технології, телекомунікації; вдосконалення хімічних технологій, нові матеріали, розвиток біотехнологій;

– високотехнологічний розвиток сільського господарства, переробної промисловості;

– транспортні системи: будівництво і реконструкція; - охорона і оздоровлення людини та навколишнього середовища;

– розвиток інноваційної культури суспільства;

– виробництво засобів наземного транспорту, літальних апаратів, плавучих засобів і пов'язаних з транспортом пристроїв та обладнання, комплектуючих виробів, розробка та впровадження новітніх технологій для їх складання (виготовлення).

Таким чином, реалізація цих напрямів забезпечить розвиток та підвищення конкурентоспроможності усіх галузей національного господарства, а також сприятиме реалізації визначених стратегічних цілей

розвитку економіки в глобальному масштабі. При цьому слід зазначити, що реалізація цих завдань є неможливою без здійснення інноваційної діяльності кожного окремого суб'єкта господарювання, ефективність якої залежить від своєчасної, виваженої та комплексної оцінки. Тому виникає потреба у створенні науково-обґрунтованого інструментарію оцінки ефективності інноваційної діяльності підприємств. Для здійснення об'єктивної комплексної оцінки інноваційної діяльності доцільно, в першу чергу, визначитися із сутністю самих понять «інновація» та «інноваційна діяльність» як безпосередніх об'єктів оцінювання. Правові, економічні та організаційні засади розуміння та здійснення інноваційної діяльності визначені в Законах України «Про інноваційну діяльність» та «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технопарків».

Список використаних джерел:

1. Ястремська О.М. Визначення сприйнятливості промислових підприємств до розвитку // Управління розвитком. – 2005. – №3.
2. Чухно А. Актуальні проблеми стратегії економічного і соціального розвитку на сучасному етапі // Економіка України. – 2004. – №4.
3. Управління підприємствами: сучасні тенденції розвитку: Монографія / Н. П. Гончарова, О. С. Федонін, Г. О. Швиданенко та ін. / За заг. ред. проф. О. С. Федоніна. – К.: КНЕУ, 2006.
4. Проблеми управління інноваційним розвитком підприємств у транзитивній економіці: Монографія / За заг. ред. С. М. Ілляшенка. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2005.

STEM-ОСВІТА ЯК ПРИНЦИП ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ПРИ ВИКЛАДАННІ МАТЕМАТИКИ ТА ФІЗИКИ

*Пітель І. М., Левіна І. В.
Полтава, Україна*

Абревіатура «STEM» (S – science, T – technology, E – engineering, M – mathematics) – поняття вже наче «природного симбіозу» або дещо штучного (як дехто його вбачає) синтезу природничих наук та розмаїття супертехнологій, креативних інженерних рішень і – математики. Поняття «STEM» паралельно вживається задля означення і надзвичайно популярного сьогодні освітнього напрямку, що активно використовує сучасні інтерактивні технології навчання [5].

На сьогодні модернізація освіти у європейському стилі – то вже й модернізаційний пріоритет і на царині української освіти, частка загальної державної політики із курсом на посилення конкурентоздатності національної економіки, а відтак – на розвиток такого найголовнішого капіталу як людський [там же]. Про це сьогодні дбаємо і у нашому коледжі, пам'ятаючи, що STEM-освіту ми повинні спрямовувати на розвиток особистості студентів через формування у їхній свідомості не лише абстрактної природничо-наукової